

Af justitsministeren (Engell).
(Fremsat 6/2 91).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Frank Jensen (S):

Folketingets behandling i dag af justitsministerens forslag til en ny medieansvarslov er med rette blevet betegnet som Folketingets behandling af en ny grundlov for medierne i Danmark, hverken mere eller mindre.

Presselovens særlige ansvarssystem vedrørende ansvarsplaceringen, når de ansvarlige for en ulovligt offentliggjort artikel skal findes, er indeholdt i den nuværende presselov fra 1938. Denne særbehandling begrundes først og fremmest i ønsket om informations- og ytringsfrihed og i pressens helt centrale placering i et demokrati som vort. Presseloven har som fundament at skabe en balance mellem sikringen af ytringsfriheden gennem massemediernes fri adgang til at bringe nyheder til offentliggørelse og den enkelte borgers krav på respekt for den personlige integritet og privatlivets fred.

Når alle disse pæne ord er sagt om de principielle bevæggrunde for de specielle retlige forhold for pressen, vil jeg gerne i dag vove den påstand, at flere borgere har taget skade af at være i pressens vridemaskine, end der er borgere, der har taget skade af at spise industrielt fremstillet pålæg.

For pålægsfremstillingen har vi et producentansvar og strenge krav til indholdet for at undgå farligt pålæg. Man kunne med rette spørge, om det samme producentansvar ikke bør være gældende for farligt fremstillet nyhedsformidling.

Medieudvalgets betænkning fra sommeren 1990, som danner baggrund for lovforslag nr. L 132, blev opfattet som en klar trussel ude på de danske dagsbladsredaktioner på baggrund af en flertalsindstilling om at indføre et driftsherrensansvar ved særlig grove krænkelser. Umiddelbart forekommer flertallets forslag at være en klar og naturlig samfundsmæssig reaktion over for den del af pressen, som hæmningsløst bruger krænkelser af privatlivets fred og menneskers integritet som et led i deres markedsføringskampagne.

Justitsministeren var meget hurtig til at fjerne dette forslag om et driftsherrensansvar fra medieudvalgets udkast til et lovforslag. Ministeren er da også blevet rost for dette initiativ i en lang række ledende artikler i dagspressen, og jeg skal medgive, at indførelsen af et driftsherrensansvar ikke er problemfri. Vi er i Socialdemokratiet kommet til den samme konklusion som justitsministeren, nemlig at driftsherrensansvaret reelt vil medføre en henlæggelse af det redaktionelle ansvar til mediernes bestyrelse, og dermed forsvinder den journalistiske uafhængighed, hvilket ikke er ønskeligt.

Justitsministerens lovforslag bryder nu ikke nogen af de afgørende principper i den eksisterende presselov fra 1938. Medieansvarsloven er blevet en revision med det formål at få en tidsvarende lovgivning, som med den rivende udvikling på medieområdet, ikke mindst inden for de elektroniske medier, i sig selv begrundet en revision.

Socialdemokratiet kan støtte lovforslagets bestemmelser om, at de særlige ansvarsbestemmelser, der i dag er gældende for den trykte presse, udvides til også at være gældende for radio- og tv-virksomhed samt for andre former for periodisk udbredt nyhedsformidling, og om, at der strammes op i forhold til rettens udmåling af bødestrafen for pressens lovovertrædelser, således at massemediernes udbredelse samt den fortjeneste, som er eller kunne være opnået ved en lovovertrædelse, indgår i udmålingen af bødestrafen.

Vi støtter også, at det presseetiske system lovfæstes, og at der oprettes et fælles presse-nævn; vi håber ikke, at det medfører, at også de elektroniske medier vil bevæge sig ned på det lave etiske niveau, hvor nogle af de trykte medier befinder sig i dag.

Vi støtter, at journalisternes vidnefritagelse og adgang til kildebeskyttelse udvides til også at dække den elektroniske presse, således at der skabes lovhjemmel for den praksis, der allerede er indført hos anklagemyndigheden efter Retsudvalgets beretning om samme spørgsmål fra maj 1987.

Afslutningsvis vil jeg spørge justitsministeren, hvorfor det er justitsministeren og Justitsministeriet, der fremsætter dette forslag til en ny medieansvarslov, og ikke pressens minister, statsministeren, og Statsministeriet.